Neemia - Comentarii W. McDonald

A. Consternarea la vestea despre starea în care se afla Ierusalimul

Puţine sunt elementele din acest prim capitol care ar putea constitui o introducere. Nu ni se spun decât două lucruri în legătură cu Neemia: că tatăl său se numea Hacalia şi că el însuşi a fost paharnicul regelui Artaxerxe(s), ocupând o poziţie de mare răspundere. Reacţia sa la vestea privitoare la Ierusalim demonstrează că era un om cu un caracter spiritual. J. Alee Motyer comentează: Asistăm la o perioadă istorică plină de incertitudini, deşi se pare că o bună doză din entuziasmul generat de misiunea lui Ezra a luat o turnură politică sau naţionalistă; entuziasmul acesta a luat amploare, manifestându-se, în consecinţă, prin reclădirea neautorizată a zidurilor Ierusalimului. Unii din duşmanii poporului lui Dumnezeu din zonă au făcut imediat un denunţ la Artaxerxes, care a poruncit suspendarea lucrărilor. La auzul acestei veşti, duşmanii lui Dumnezeu au jubilat, suindu-se la Ierusalim cu mandatul în mână, determinând încetarea lucrării şi chiar dărâmând zidurile cetăţii. Este foarte probabil că acest incident a ajuns la urechile lui Neemia.

Neemia purta pe inimă o povară pentru rămăşiţa lui Iuda. Deşi el nu avusese parte de vicisitudinile prin care trecuseră ei, s-a identificat cu ei, refuzându-şi luxul de la palat, pentru a posti, a jeli şi a se ruga. El a mărturisit păcatele lor ca şi când ar fi fost ale lui, rugându-L pe Dumnezeu să-Şi aducă aminte de Cuvântul Său şi să fie credincios cu privire la revenirea poporului Său, cum fusese şi în privinţa împrăştierii sale. De asemenea L-a rugat pe Domnul să-l facă să capete trecere în ochii regelui, având în vedere planul îndrăzneţ de ajutorare a fraţilor săi ce se contura în mintea lui. Zile întregi el a pledat cazul său în faţa Celui Preaînalt.

Neemia este dat adesea ca exemplu de conducere eficientă. Mai întâi, el a avut o viziune cu privire la ţelul urmărit. După ce a analizat problema, s-a decis ce curs de acţiune va iniţia pentru a realiza obiectivul propus. Apoi i-a motivat şi pe alţii, determinându-i să-i împărtăşească viziunea şi să se implice activ. În continuare, îl vedem delegând-şi autoritatea şi repartizând sarcinile de îndeplinit, el asumându-şi rolul de supraveghetor, care verifică periodic desfăşurarea lucrărilor, până la încheierea cu succes a proiectului.

B. Autorizaţia de restaurare a Ierusalimului (2:1-8)

Toate acestea s-au întâmplat cu trei-patru luni înainte ca credinţa lui Neemia să-i fie răsplătită în chipul cel mai neaşteptat. Într-o zi, pe când îi servea regelui vin, faţa sa a trădat durerea din inimă. Întrebarea pe care i-a adresat-o regele a declanşat un val de teamă în inima lui, ştiut fiind ca nu-i era îngăduit nimănui să se înfăţişeze cu o mutră posomorâtă în faţa regelui (Estera 4:2). George Williams comentează: Întrucât monarhii orientali trăiau zilnic cu groaza în suflet că ar putea fi otrăviţi, orice semn de agitaţie pe faţa paharnicului său ar fi fost privit cu deosebită suspiciune.

Dar Neemia nu nutrea, desigur, nici un fel de gânduri rele la adresa regelui, nedorindu-i decât binele. Cauza întristării sale a fost pustiirea în care continua să se afle cetatea ancestrală a strămoşilor săi, Ierusalimul.

Bizuirea lui Neemia şi stăruinţa sa în rugăciune nu au fost în zadar. Nu numai că regele i-a acordat cererea, dar pe deasupra l-a făcut guvernator al lui Iuda (5:14). Decretul lui Artaxerxes a împlinit cuvântul pe care i-l dăduse Domnul lui Daniel (Daniel 9:25), după cum decretul emis anterior de Cirus împlinise profeţia lui Ieremia (Ieremia 29:10; Ezra 1).

1. Inspecţia particulară şi opoziţia publică (2:9-20)

Pe lângă scrisorile oficiale încredinţate lui Neemia, regele Artaxerxes a pus la dispoziţia paharnicului său o escortă armată care să-l însoţească în călătoria sa. La puţin timp după sosirea la Ierusalim, noul guvernator a făcut un tur de orizont al capitalei sale, pe timp de noapte, pentru a fi cât mai nevăzut cu putinţă şi pentru a nu-şi divulga planurile. El ştia că pentru supravieţuirea cetăţii era imperativ ca zidurile să-i fie reparate. Într-un punct din traseul zidului grămada de moloz era atât de mare încât vita pe care călărea n-a avut loc pe unde să treacă.

Ulterior, i-a convocat pe lideri la o consfătuire, spunându-le ce trebuia făcut şi încurajându-i când le-a spus cum fusese mâna Domnului cu el până în acel punct şi cum i-a vorbit regele. Evreii s-au umplut de bucurie, fiind gata să înceapă lucrările. Dar duşmanii lor, Sanbalat, Tobia şi Gheşem, au luat în râs ideea, încercând să pună beţe în roate proiectului edilitar prin lansarea unui zvon fals cum că ei s-ar fi răsculat împotriva regelui. Dar Neemia nu s-a lăsat intimidat. Doar Dumnezeul cerului fusese Cel care le-a făgăduit succes. În plus, oamenii erau uniţi, or, aceasta e o condiţie absolut necesară dacă se aşteaptă binecuvântarea lui Dumnezeu (Psalmul 133:1-3).

2. Muncitorii şi munca lor

Preoţii au fost primii care s-au angajat în lucrare, reparând Poarta Oilor, din colţul de nord-est al cetăţii, numită astfel deoarece pe aici se introduceau oile destinate jertfelor de pe altar.

Porţile cetăţii sunt enumerate în ordinea contrară acelor de ceasornic, a doua este Poarta Peştilor. Bărbaţi şi femei, meşteri şi muncitori simpli, prinţi şi oameni de rând lucrau cu toţii cot la cot. Doar un singur caz de dezbinare a existat: fruntaşii tecoiţilor s-au eschivat de la îndatoririle lor.

Porţile cetăţii sunt enumerate în ordinea contrară acelor de ceasornic, a treia este Poarta Veche (sau Poarta din Colţ).

Porţile cetăţii sunt enumerate în ordinea contrară acelor de ceasornic, a patra este Poarta Văii.

Porţile cetăţii sunt enumerate în ordinea contrară acelor de ceasornic, a cincea este Poarta Gunoiului.

Porţile cetăţii sunt enumerate în ordinea contrară acelor de ceasornic, a şasea este Poarta Fântânii. Unii care şi-au terminat porţiunile ce le fuseseră încredinţate şi-au asumat porţiuni suplimentare versetul 21

Porţile cetăţii sunt enumerate în ordinea contrară acelor de ceasornic, a şaptea este Poarta Apei.

Unii care şi-au terminat porţiunile ce le fuseseră încredinţate şi-au asumat porţiuni suplimentare.

Porţile cetăţii sunt enumerate în ordinea contrară acelor de ceasornic, a opta este Poarta Cailor.

Porţile cetăţii sunt enumerate în ordinea contrară acelor de ceasornic, a noua este Poarta de Est.

Unii care şi-au terminat porţiunile ce le fuseseră încredinţate şi-au asumat porţiuni suplimentare.

Porţile cetăţii sunt enumerate în ordinea contrară acelor de ceasornic, a zecea este Poarta Mifcad.

Dumnezeu le încredinţează în vremea de acum credincioşilor lucrări concrete ce diferă de ale altora. El ne-a înzestrat cu o mare varietate de daruri şi capacităţi potrivit cu chemarea noastră şi El îi ştie pe cei ce stau pe margini, neangajaţi, precum şi pe cei ce muncesc două norme. ,,Lucrarea fiecăruia va fi dată pe faţă, întrucât Ziua o va face cunoscută, deoarece se va descoperi prin foc; şi focul va testa lucrarea fiecăruia, [ca să se vadă] ce fel de lucrare este" (1Corinteni 3:13).

Versetul 32 ne readuce în punctul din care am plecat, la Poarta Oilor. În carte sunt menţionate alte două porţi - Poarta lui Efraim (8:16) şi Poarta închisorii (Poarta Gărzii, NASB) (12:39). În total erau douăsprezece porţi, după cum tot douăsprezece vor fi porţile Noului Ierusalim (Apocalipsa 21:12). Este semnificativ că Dumnezeu consemnează cu minuţiozitate pe toţi cei care Îl slujesc; lucrul acesta reiese şi din această enumerare a tuturor celor care au reparat zidurile şi porţile.

3. Piedici externe şi precauţii speciale

Când Sanbalat şi Tobia şi-au bătut joc de eforturile preliminare ale evreilor de a reclădi zidul, Neemia a răspuns prin rugăciune, continuând lucrarea. Deşi imprecaţiile rostite în versetele 4 şi 5 erau acceptabile în dispensaţia Legii, ele sunt nepotrivite pentru creştinii din epoca harului (Romani 12:19-21). Curând reconstrucţia zidului a atins jumătatea înălţimii proiectate.

Presiunile externe exercitate din partea arabilor, amoniţilor şi aşdodiţilor nu constituiau singura primejdie. Uneori imensitatea lucrării pe care o executau părea să-i strivească pe evrei pe plan sufletesc. Grămezile de moloz ce păreau interminabile au secătuit resursele lor de energie, slăbindu-le moralul (v. 10).

Când concetăţenii lor ce trăiau în afara zidurilor Ierusalimului au tras un semnal de alarmă cu privire la pericolul unui atac iminent, Neemia i-a postat pe oameni în spatele porţiunilor mai scăzute ale zidului, înarmându-i şi încurajându-i să-şi aducă aminte de Domnul şi să lupte."

Iată cum arată, în urma săpăturilor arheologice, o porţiune din zidul construit de Neemia după repatrierea evreilor din captivitatea babiloneană.

Dându-şi seama că atacul lor nu-i va lua prin surprindere pe evrei, cum scontaseră ei, duşmanii lui Iuda au renunţat la ideea unui atac frontal. Începând din acel moment, jumătate din evrei lucrau pe şantier, în timp ce cealaltă jumătate făcea de gardă. Chiar şi constructorii purtau arme asupra lor. Neemia avea mereu în preajma sa un om care să sune din goarnă în cazul unui atac, pentru a-i aduna pe oamenii răspândiţi de-a lungul zidului. Celor care veniseră din zonele situate în afara Ierusalimului li s-a poruncit să înnopteze în Ierusalim, pentru a fi disponibili în caz de atac. Strategia lor era alcătuită din trei elemente: rugăciunea, vegherea şi munca. Oamenii au urmat curajul şi tenacitatea de fier a liderului lor. Neemia, împreună cu rudele, servitorii şi cu garda persană care l-a însoţit, nu au pregetat nici o clipă, făcând de veghe tot timpul asupra cetăţii.

4. Probleme interne şi reformarea socială (cap. 5,6)

Pe când, lucrările de reconstrucţie erau în toi, s-a ivit o neplăcută problemă internă. Alimentele erau, evident, greu de procurat şi foarte scumpe. Inflaţia şi fiscalitatea ridicată pe care o impusese regele asupra evreilor i-au dus pe mulţi dintre ei la sărăcie, determinându-i să ia cu împrumut bani de la fraţii lor mai bogaţi, ipotecându-şi, în acest sens, averile. Ba unii dintre ei au fost nevoiţi să-şi vândă fiii şi fiicele în robie. În plus, datorită faptului că pământul trecuse în stăpânirea altora, nu mai dispuneau de mijloacele de răscumpărare a copiilor lor. Când i-au adus lui Neemia la cunoştinţă această stare jalnică de lucruri, el i-a convocat pe bogaţi la o adunare solemnă, mustrându-i.

Nu era oare aceasta o faptă cel puţin contradictorie, ca unii dintre evrei să-şi înrobească proprii lor fraţi, când Neemia şi alţii îi răscumpăraseră pe ei înşişi din robia faţă de vecinii lor păgâni? Oare nu era imperativ pentru siguranţa lor ca să menţină o relaţie corectă cu Dumnezeu? Atunci cum îşi puteau ei permite să-L supere pe Iehova, călcând legea Sa sfântă prin faptul că percepeau camătă la împrumuturile acordate (v. 9, 10; cf. Exod 22:25)? De vreme ce liderul lor, Neemia, se dăduse pe el însuşi pildă refuzând să perceapă dobândă asupra împrumuturilor făcute, oare nu se cuvenea ca şi ei să facă la fel?

După ce Neemia i-a îndemnat pe cei bogaţi să returneze oamenilor bunurile obţinute prin camătă şi să dea înapoi dobânda percepută asupra împrumuturilor de bani, cereale, must şi untdelemn, aceştia au promis că vor face acest lucru. Au fost chemaţi apoi preoţii, care au pecetluit angajamentul lor printr-un jurământ.

Apoi a fost dat un avertisment aspru despre ce se va întâmpla oricărei persoane care nu-şi va ţine promisiunea. Va fi scuturată din ţara bună ca praful de pe o haină. Apoi, rostind un amin din toată inima, oamenii au plecat, împlinindu-şi promisiunea.

Capitolul 5 se încheie cu o scurtă relatare a mandatului de doisprezece ani al guvernării lui Neemia. Ni se spune că el s-a întreţinut singur, refuzând să pretindă oamenilor să-l întreţină. Astfel el nu a profitat de poziţia deţinută pentru a-şi aduna pământuri sau pentru a-şi strânge averi din care să trăiască fără griji în viitor. Mai degrabă, şi-a dedicat fiecare clipă din timpul său consolidării Ierusalimului, pentru ca fraţii săi să poată trăi în siguranţă, iar nu pentru a strânge averi personale. A pus bucate din belşug pe masa sa, purtându-se cu ospitalitate faţă de străini. Toate acestea le-a făcut pentru că s-a temut de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ţinea seama de jertfele sale, asta îi era de ajuns lui Neemia.

Văzând că n-a reuşii să oprească lucrarea evreilor prin alte mijloace, duşmanul a încercat apoi să-l distrugă pe Neemia. De patru ori Sanbalat şi Gheşem Arabul au încercat să-l determine pe Neemia să lase lucrul, pentru a se întâlni cu ei în câmpia Ono. Tot de patru ori Neemia a refuzat, ştiind că în spatele invitaţiei se ascundea un complot împotriva siguranţei sale. În plus, lucrarea mare în care era angajat nu putea fi suspendată pentru nici un motiv.

Continuând să pozeze în aliatul său, Sanbalat l-a acuzat pe Neemia într-o scrisoare că ar fi intenţionat să se facă rege în Iuda, gestul constituind o rebeliune împotriva regelui Persiei. Sanbalat a spus ca doreşte să-l ajute pe Neemia să evite necazurile pe care le-ar putea avea cu regele, propunându-i să se întâlnească pentru a discuta chestiunea. Dar Neemia a refuzat, ştiind prea bine că Sanbalat nu urmărea interesele sale. Şi apoi acuzaţiile ce i se aduceau erau neadevărate. Loialitatea lui Neemia era limpede ca lumina ochiului, fiind dovedită prin faptele sale.

Toată lumea ştia că Neemia este un om cucernic, care se teme de Cuvântul Domnului. În aceste condiţii, au fost angajaţi nişte profeţi mincinoşi, care să încerce să-l determine pe Neemia, prin vicleşug, să păcătuiască şi să-şi atragă mânia lui Dumnezeu. Un evreu, pe nume Şemaia, care era în ascuns un informator al vrăjmaşului, l-a avertizat pe Neemia că se punea la cale un complot împotriva vieţii sale, drept care ar fi bine ca guvernatorul să intre împreună cu el în templu, ca să fie la adăpost. Dar Neemia a văzut numaidecât viclenia propunerii profetului fals. Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, doar preoţii aveau voie să intre în templu. Desigur, Neemia ştia acest lucru, drept care a preferat să-şi rişte viaţa, decât să calce legea. Şi astfel s-a năruit şi a treia încercare a lui Sanbalat de a-i prinde în cursă pe Neemia, acesta rămânând nevătămat.

Versetele 9 şi 14 constituie exemple a ceea ce s-a numit: „rugăciuni fulger" (în terminologia devoţiunii, acestea se numesc „rugăciuni fulger", în engleză „rugăciuni săgeată" n.tr., deoarece se îndreaptă cu cea mai mare viteză spre tronul lui Dumnezeu) care au caracterizat viaţa lui Neemia (vezi şi 2:4; 4:9; 5:19;). El şi-a făcut un obicei din a se îndrepta imediat spre Domnul în rugăciune, în orice criză prin care a trecut. Matthew Henry comentează pe această temă: Vărsându-şi tot amarul cu privire ta răutatea lor, la eforturile de a-l înfrica şi de a-i slăbi mâinile, Neemia îşi înalţă inima spre Cer, rostind această rugăciune scurtă: „Acum, Dumnezeule, întăreşte-mi mâinile”. De un sprijin nespus de mare şi de o dulce mângâiere au parte oamenii buni când, copleşiţi fiind de greutăţi şi încercări, ei ştiu că au un Dumnezeu, la care se pot duce pentru a primi de la El, prin credinţă şi rugăciune, harul de a reduce la tăcere temerile lor, fiindu-le întărite mâinile când duşmanii lor se luptă din răsputeri să le umple inimile de groază şi să le slăbească mâinile. Când şi noi, în lucrarea şi lupta noastră creştină, păşim pe un teren deosebit de slujire sau de conflicte, bine ar fi să ne rugăm şi noi cu aceste cuvinte: „Am în faţă sarcina cutare de îndeplinit. Iată ispita cu care mă lupt. O, Doamne, întăreşte mâinile mele!"

În pofida continuării opoziţiei, zidul a fost terminat în timpul record de numai cincizeci şi două de zile. Această dovadă a binecuvântării divine a avut un efect demoralizator asupra duşmanilor lui Iuda. Dar în versetele 17-19 vedem cum Neemia a avut parte de încă o întristare. Mulţi din nobilii din Ierusalim au rămas în relaţii amicale cu nemernicul Tobia deoarece erau înrudiţi cu acesta prin legături de căsătorie. (Tobia era guvernatorul amoniţilor - 2:10.) Pe de o parte nobilii îi dădeau raportul lui Tobia despre ce spunea Neemia, iar pe de alta îl lăudau pe Tobia în faţa lui Neemia. Pe Tobia îl reîntâlnim în capitolul 13.

Deşi construirea zidului a durat doar cincizeci şi două de zile, Neemia a avut o sumedenie de alte atribuţii de care a trebuit să se achite, în cei peste doisprezece ani cât a fost guvernator.

D. Organizarea gărzilor Ierusalimului (7:1-4)

De îndată ce au fost terminate zidurile şi porţile, fiind repartizaţi păzitorii, cântăreţii şi leviţii la posturile lor, Neemia a predat administrarea cetăţii în mâna fratelui său Hanani şi a lui Hanania. Ambii erau oameni cu frică de Dumnezeu, în stare să se achite de sarcinile ce le-au fost încredinţate. Hanania era pătruns de un respect profund faţă de Dumnezeu, fiind în ton, pe plan spiritual, cu Neemia.

Apoi au fost emise instrucţiuni cu privire la asigurarea securităţii Ierusalimului. Porţile trebuiau să rămână deschise numai în timpul zilei. În jurul cetăţii trebuiau să patruleze gărzi, fiecare la locul lui, înaintea casei sale. Prin credinţă Neemia a construit zidurile conform parametrilor anteriori, deşi zona cuprinsă de aceste ziduri era acum mult prea mare pentru numărul relativ mic de locuitori ai Ierusalimului.

E. Înregistrarea populaţiei Ierusalimului (7:5-73)

În timp ce se pregătea să repopuleze Ierusalimul cu oameni care puteau dovedi din anale că descind din poporul evreu, Neemia a găsit un registru al celor care reveniseră la Ierusalim şi în Iuda sub conducerea lui Zorobabel.

Lista aceasta din versetele 7-65 este aproape identică cu cea de la Ezra 2. Duplicarea este un argument solid în favoarea teoriei că Ezra şi Neemia au fost iniţial o singură carte, chiar dacă mai târziu ele s-au separat, tradiţia ebraică reunindu-le la un moment dat.

În aceste versete avem o recapitulare a întregii adunări, pe lângă servitori, cântăreţi şi enumerarea animalelor de transport.

E prezentată apoi lista donatorilor şi a contribuţiilor lor la lucrare. Versetele 70-72 diferă, radical de Ezra 2:68,69. Poate că avem relatări paralele despre strângeri de fonduri diferite, care însă s-au suprapus. Planul conceput de guvernator pentru Ierusalim nu este pus în aplicare integral decât în capitolul 1.1.

Capitolul se încheie într-o atmosferă de pace, cetăţile copiilor Israelului fiind populate şi trăind în condiţii de siguranţă.

F. Revitalizarea religiei Ierusalimului (cap. 8-10)

Acest capitol important ne informează cu privire la trezirea spirituală ce a avut loc în rândul copiilor lui Dumnezeu prin lectura publică a Scripturilor. Observaţi vă rog că Neemia este menţionat acum la persoana a treia (până la 12:31). Ezra este personajul principal în următoarele capitole.

În prima zi a lunii a şaptea, oamenii au participat la o adunare sfântă, prilejuită de Sărbătoarea trompetelor (Levitic 23:24, 25), care simboliza regruparea Israelului din toate naţiunile neevreieşti printre care au fost împrăştiaţi. Stând în picioare pe o platformă specială, flancat de treisprezece leviţi, Ezra a citit, preţ de câteva ore, din Legea lui Moise. Oamenii au manifestat un respect profund pentru Cuvântul lui Dumnezeu, în contextul în care leviţii, menţionaţi în versetul 7, i-au ajutat să înţeleagă (v. 8) ceea ce se citea. Întrucât limba aramaică a înlocuit ebraica după captivitate, oamenilor a trebuit sa li se explice înţelesul multor cuvinte din Scripturile ebraice.(Ebraica şi aramaica sunt limbi semitice strâns înrudite. Parafrazările orale în limba aramaică ale textului ebraic original au fost redactate ulterior în aşa-numitele Targumuri)

Astăzi, cu atâtea secole după evenimentele descrise în cartea Neemia, într-o cultură şi în limbi cu totul diferite, predicatorii şi învăţătorii biblici trebuie să explice oamenilor mult mai mult decât leviţii de odinioară. Dr. Donald Campbell subliniază importanţa acestei slujbe:

Ezra şi asistenţii săi au fost iniţiatorii unui şir lung de predicatori expozitivi, care au explicat Biblia. Metoda aceasta de predicare a fost binecuvântată de Dumnezeu de-a lungul veacurilor, continuând sa fie un instrument eficace în aducerea creştinilor la o stare de maturitate spirituală. Pe de altă parte, predicarea „pe subiecte" si predicarea textuală se pot dovedi uneori utile şi inspiratoare, dar beneficiile spirituale nu se compară cu cele ce decurg dintr-o propovăduire de genul celei îmbrăţişate de Ezra. Binecuvântaţi sunt credincioşii care au privilegiul să stea la picioarele unor predicatori ce folosesc metoda expozitivă (de predicare la rând) a Scripturilor.

Lacrimile oamenilor au demonstrat că mesajul a fost receptat cu toată seriozitatea (v. 9). Bine au făcut că au primit cu toată seriozitatea Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu aveau de ce să se lase cuprinşi de întristare. În fond. era o sărbătoare a bucuriei, nu a întristării. Numai o singură ocazie pentru plâns şi post s-a găsit printre sărbătorile Israelului: Ziua Ispăşirii. Restul sărbătorilor trebuiau celebrate cu bucurie şi chiar cu veselie. Roadă Duhului trebuia să îmbrace o formă vizibilă: dragostea, concretizată prin împărţirea cu cei mai puţin înstăriţi; bucuria, manifestată prin consumarea mâncării şi băuturii înaintea Domnului; pacea, exprimată prin aplanarea temerilor lor şi aducerea inimilor lor la o stare de odihnă. Tristeţea lor s-a transformat în bucurie iar bucuria Domnului a fost tăria lor.

A doua zi s-a organizat un studiu biblic special pentru lideri, preoţi şi leviţi. Cu toţii au redescoperit rânduielile privitoare la Sărbătoarea colibelor (corturilor), care trebuia celebrată tot în cursul acelei luni.

Această sărbătoare anticipa şi întruchipa acel timp când Israelul va locui în siguranţă în Ţara Promisă. Evreii au făcut astfel toate pregătirile pentru celebrarea sărbătorii, prima oară când aceasta se sărbătoarea din nou cu întreaga adunare, din zilele lui Iosua. (Primii exilaţi repatriaţi la Ierusalim sub Zorobabel celebraseră parţial această sărbătoare - Ezra 3:4). Şi astfel au fost ridicate colibe pe acoperişurile caselor, în curţi şi pe străzi. Inimile oamenilor se umpleau de bucurie pe măsură ce se deschideau zilnic pentru a sorbi cu nesaţ Cuvântul lui Dumnezeu. Sărbătoarea a durat de pe data de cincisprezece ale lunii până în a douăzeci şi doua zi a lunii.

După încheierea sărbătorii, oamenii s-au strâns în vederea unei impresionante zile de mărturisire naţională. Cu acest prilej s-au despărţit de străinii din mijlocul lor, smerindu-se înaintea Domnului: Cu post şi jale, ei au citit Scripturile timp de trei ore. Apoi preţ de încă trei ore. au mărturisit şi s-au închinat. Mărturisirea este calea ce duce la trezire spirituală.

După aceea leviţii menţionaţi în versetele 4 şi 5 au condus poporul într-o mare rugăciune de mărturisire (v. 6-37) şi dedicare (v. 38). Unii cred că Ezra a condus rugăciunea, deşi numele său nu este menţionat concret. Este una dintre cele mai lungi rugăciuni din Biblie, rădăcinile ei fiind înfipte adânc în istoria sacră.

Tema principală care străbate această rugăciune este credincioşia lui Dumnezeu, în pofida neascultării Israelului. Rugăciunea se poate împărţi în următoarele părţi: Creaţia (v. 6); chemarea lui Avraam şi legământul încheiat de Dumnezeu cu el (v. 7,8); exodul din Egipt (v. 9-12); darea legii la Muntele Sinai (v. 13,14); modul miraculos în care a avut Dumnezeu grijă de ei în timpul peregrinărilor lor prin pustiu (v. 15); frecventele răzvrătiri ale Israelului în pustiu, contrastate cu bunătatea fără greş a lui Dumnezeu (v. 16-11); cucerirea Canaanului (v. 22-25); era judecătorilor (v. 26-28); avertismentele nesocotite şi captivitatea care s-a abătut peste ei în consecinţă (v. 29-31); apelul la iertare şi izbăvire de consecinţele captivităţii (v. 32-37); dorinţa oamenilor de a încheia un legământ cu Dumnezeu (v. 38).

Un alt mod de a defalca rugăciunea este de a urma firul ei care străbate cărţile Bibliei: v. 6-8, Geneza; v. 9-13, Exod; v. 14, Levitic; v. 15-20, Numeri (cu excepţia versetului 18); v. 21-23, Numeri şi Deuteronom; v. 24, 25, Iosua; v. 26-29, Judecători; v. 30-37, 1 Samuel la 2 Cronici. Avem aici o rugăciune cu adevărat biblică! Evenimentele sunt văzute din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Credincioşia Sa este recunoscută de-a lungul întregii rugăciuni, iar îndurarea şi harul sunt cotate ca singura temelie pe care poate dăinui naţiunea.

În multe privinţe ultimul verset (38) constituie partea ce mai importantă a rugăciunii. Evreii şi-au dat seama că la ei era problema, nu la Domnul, drept care s-au hotărât sa facă ceva pentru rezolvarea ei (vezi capitolul 10 pentru detalii asupra legământului). Rugăciunea şi mărturisirea, oricât de importante ar fi, nu pot înlocui ascultarea.

Versetele acestea îi enumera pe oamenii care au semnat legământul în numele poporului (9:38b). Lista începe cu Neemia (v. 1), apoi urmând preoţii (v. 2-8), leviţii (v. 9-13) şi liderii poporului (v. 14-27).

Aceste două versete formează un preambul la legământ, afirmând că întreaga populaţie a fost de acord să păzească şi să împlinească toate poruncile Domnului Stăpânului lor, toate orânduirile şi legile Lui.

Mai concret, evreii se obligau să se abţină de la căsătorii mixte cu străinii (v. 30), să respecte ziua de Sbat şi anul sabatic (v. 31), să contribuie anual la serviciile din templu (v. 32,33), să asigure lemnele pentru altarul Domnului (v. 34) şi să aducă banii de răscumpărare pentru întâiul lor născut şi pentru roadele dintâi ale recoltelor lor în templu, pentru întreţinerea preoţilor şi a leviţilor - adică să reintroducă zeciuiala (v. 35-39).

În legământul acesta preocuparea pentru viaţa religioasă ocupa un loc central. Cu excepţia versetelor 30 şi 31, legământul se ocupă exclusiv cu întreţinerea templului şi a slujitorilor săi.

Cuvintele „nu vom neglija casa Dumnezeului nostru" au exprimat preocuparea profundă a evreilor post-exilici. Din această grijă autentică pentru elementele externe ale credinţei lor avea să se dezvolte sistemul corupt al fariseilor din vremea Domnului Isus, care s-a opus atât de virulent lucrării Sale, deoarece El sublinia elementele de substanţă ale legii - ascultarea, mila, etc. Dar în forma ei nevinovată de la început, această devoţiune trebuie să-I fi făcut mare plăcere lui Iehova.

G. Repopularea cartierelor Ierusalimului

Capitolul 11 este strâns legat de ultimul verset din capitolul 7. Neemia era preocupat de populaţia scăzută a Ierusalimului; ar fi trebuit ca să se stabilească în cetate mult mai mulţi oameni, ca să-i asigure apărarea, în cazul unor atacuri. Dar frica i-a împiedicat pe mulţi evrei de a se muta de la ţară. În final, s-a tras la sorţi pentru a aduce la Ierusalim câte unul din zece locuitori ai târguleţelor. Alţii au voluntariat, stabilindu-se de bună voie în cetate.

După ce s-au înscris anterior (cap. 7), familiile care locuiau la Ierusalim sunt enumerate aici.

Erau patru sute şaizeci şi opt de oameni din Iuda, fiecare o căpetenie a unei familii.

Beniamiţii erau în număr de nouă sute douăzeci şi opt de familii.

Ioel şi Iuda erau supraveghetorii lor.

Trei divizii de preoţi sunt enumeraţi aici; Zabdiel era liderul lor.

Leviţii din cetatea sfântă (Aici este numit Ierusalimul prima oară „cetatea sfântă.") erau în număr de patru sute cincizeci şi şase, o sută şaptezeci şi doi dintre ei fiind păzitori ai porţilor.

Slujitorii de la templu, sub conducerea lui Ziha şi Ghişpa, trăiau în Ofel, un sector al Ierusalimului în apropiere de templu.

Un om pe nume Uzi era mai mare peste toţi leviţii, iar Petahia era agentul regelui în cetate, desigur, sub conducerea lui Neemia.

Restul evreilor locuiau în satele din jur: Iuda trăia în satele enumerate aici.

Beniamin locuia în satele enumerate în versetele acestea.

Unele divizii de leviţi care locuiseră cândva în Iuda s-au mutat între timp în teritoriul tribului Beniamin.

H. Totalul preoţilor şi leviţilor din Ierusalim

Preoţii care s-au repatriat sub Zorobabel sunt enumeraţi în versetele 1-7.

Leviţii care s-au repatriat sunt enumeraţi în versetele 8 şi 9.

Versetele 10 şi 11 îi numesc pe marii preoţi de la Ieşua (în zilele lui Zorobabel, v. 1) până la Iadua.

Aici ne sunt prezentaţi preoţii care au slujit în zilele lui Ioiachim, al cărui fiu Eliaşib a fost mare preot în vremea lui Neemia (3:1). Cei mai mulţi dintre ei mai erau probabil în viaţă. Leviţii au fost înregistraţi sub marii preoţi care s-au succedat de la Eliaşib la Iadua.

Bărbaţii menţionaţi pe nume în versetele 24-26 au slujit înainte de şi în timpul administraţiei de guvernator a lui Neemia.

I. Dedicarea zidului Ierusalimului (12:27-47)

Pentru dedicarea zidului, leviţii (dar mai ales cântăreţii) din zonele învecinate au fost aduşi la Ierusalim. Preoţii şi leviţii s-au curăţit din punct de vedere ceremonial, împreună cu poporul, cu zidul şi cu porţile.

Apoi Neemia i-a adunat pe prinţii lui Iuda pe zid, împărţindu-i în două coruri mari. Cele două cete au pornit în direcţii opuse de jur împrejurul zidului, cu cântăreţii în faţă şi cu poporul venind după lideri, până când cele două cete s-au reîntâlnit la templu.

Au fost aduse o mulţime de jertfe, într-o atmosferă de mare bucurie. În acelaşi timp, au fost numiţi unii oameni care să supravegheze colectarea ofrandelor, a roadelor dintâi şi a zeciuielii pentru întreţinerea preoţilor şi a leviţilor, cum cerea legea. Oamenii au dat cu mână largă şi fără părere de rău, deoarece se bucurau că au fost reluate serviciile divine. Preoţii şi leviţii şi-au îndeplinit atribuţiile legate de închinare şi purificare. Cântăreţii şi păzitorii porţilor şi-au îndeplinit şi ei sarcinile încredinţate, sarcini, care cei puţin în cazul cântăreţilor, puteau fi urmărite pe firul lor înapoi până în vremea fui David şi Asaf.

În zilele lui Zorobabel şi Neemia, oamenii au asigurat tot ce era necesar pentru întreţinerea cântăreţilor, păzitorilor porţilor, leviţilor şi preoţilor.

A. Expulzarea lui Tobia din templu (13:1-9)

După ce a slujit doisprezece ani în Ierusalim, în anul 433. Î.Cr. Neemia a revenit în Babilon pentru o perioadă neprecizată de timp. Apoi a obţinut permisiunea de a vizita din nou Ierusalimul, această vizită fiind consacrată îndreptării unor abuzuri. „În ziua aceea" (v. 1) ar putea fi o referire la ultimul capitol sau s-ar putea referi la o altă zi din timpul absenţei lui Neemia (v. 6). Indiferent care din variante o acceptăm, este important că s-a citit Cuvântul, inclusiv acea parte care interzicea prezenţa moabiţilor şi a amoniţilor în mijlocul adunării. Aceşti canaaniţi nu numai că refuzaseră să le dea pâine şi apă copiilor lui Dumnezeu, ci, în plus, angajaseră serviciile lui Balaam ca să-i blesteme pe israeliţi. Dar Dumnezeu a transformat blestemul într-o binecuvântare. Ce Dumnezeu minunat este El!

Oamenii au răspuns, separându-se de toţi cei amestecaţi cu străinii în Israel.

Prin expulzarea străinilor ei nu făceau altceva decât să încheie lucrarea începută la 9:2. Marele preot Eliaşib îi pregătise nemernicului de Tobia o locuinţă în curtea din faţă a casei lui Dumnezeu, folosind în acest scop o cămară în care ar fi trebuit să se adune zeciuiala pentru leviţi şi preoţi.

La întoarcere, lui Neemia nu i-a trebuit mult ca să remedieze situaţia. S-au ivit şi alte probleme în absenţa sa, drept care Neemia a purces numaidecât la lucru, lansând o campanie pentru eradicarea acestor racile.

B. Restaurarea zeciuielilor pentru leviţi

Neemia i-a mustrat pe oficialii care răspundeau de aceste chestiuni pentru iresponsabilitatea lor de a-i fi neglijat pe leviţi. Leviţii care fuseseră obligaţi să lucreze la munca câmpului au fost readuşi la templu şi au fost numiţi oameni credincioşi care să distribuie zeciuiala pentru ei. Pentru această faptă bună, Neemia L-a rugat pe Dumnezeul său să-Şi aducă aminte de el (v. 14).

C. Eliminarea activităţilor ilegale în ziua de sabat

Neemia a fost nevoit să-i mustre pe dregătorii care au permis oamenilor să lucreze în ziua de sabat. Străinii care locuiau în mijlocul lor au încercat să facă din sabat o zi de piaţă. Dar sabatul trebuia păstrat sfânt, la nevoie chiar cu forţa. Au fost trimişi oameni care să asigure paza porţilor iar negustorii lacomi ce-şi ridicaseră corturile în afara zidurilor cetăţii au fost alungaţi, sub ameninţarea cu acte de violenţă. Astfel activităţilor ilegale li s-a pus capăt brusc. Şi pentru acest lucru Neemia cere să fie pomenit (v. 22).

D. Desfacerea căsniciilor interrasiale

Cu câţiva ani mai înainte, la porunca lui Ezra cei ce erau căsătoriţi cu femei străine s-au despărţit de ele (Ezra 10). De atunci oamenii au făcut un legământ că se vor separa de păgâni (cap. 10) şi într-o anumită măsură făcuseră acest lucru. Dar cu timpul a înflorit din nou la evrei, chiar între preoţi, obiceiul de a se căsători cu femei din Aşdod, Amon şi Moab. Unii dintre călcătorii de lege au fost pedepsiţi fizic; alţii au fost excomunicaţi. Un nepot al marelui preot a fost surghiunit.(Josephus spune că rebelul exilat s-a dus în Samaria, unde Sanbalat i-a ridicat un templu, care a devenit un refugiu pentru evreii apostaţi). Păgânii au fost alungaţi şi Domnul a fost rugat să Se ocupe de cei care îşi întinaseră sfintele oficii. Încă o dată Neemia l-a rugat pe Domnul să-Şi aducă aminte de el (v. 31).

În biserică nu există nici o interdicţie împotriva căsătoriilor între diverse grupuri etnice, deoarece creştinismul este o credinţă ce îmbrăţişează toate popoarele şi toate triburile. Dar chiar şi în vremurile Vechiului Testament motivul principal pentru care a fost emisă această interdicţie a fost fără îndoială existenţa unor religii false, corupte, de care se făceau vinovate naţiunile neevreieşti. Campbell comentează asupra tipului de căsătorii mixte care au un efect nociv asupra creştinismului:

Noul Testament îşi spune cu consecvenţă cuvântul, condamnând căsătoriile între credincioşi şi necredincioşi. Pavel i-a îndrumat pe credincioşi să se căsătorească „numai în Domnul" (1 Corinteni 7:39). Totuşi în vremea noastră, ca în trecut, unii credincioşi îşi fac iluzii, crezând că partenerul nemântuit va fi condus de ei la Domnul - dar rareori se întâmplă acest lucru iar copiii de cele mai multe ori apucă pe calea părintelui nenăscut din nou.

De-a lungul întregii sale administraţii. Neemia a fost un om de acţiune. Nicăieri nu iese mai cu pregnanţă acest lucru în evidenţă decât aici, când râvna pentru lucrurile lui Dumnezeu l-a mistuit (Psalmi 69:9). Întrucât el nu a ţinut cont de faţa omului, de mânia lui au avut parte în mod egal toţi cei care au călcat legea Domnului. El a avertizat, a mustrat, a atras atenţia, s-a luptat, a lovit, a smuls păr şi în general le-a făcut o viaţă grea celor necredincioşi! A fost un om curajos şi un general tenace pe linia întâi a frontului împotriva răului. A fost un lucrător neobosit şi un mare constructor al lui Dumnezeu.

Cu acest capitol se încheie partea de istorie a Vechiului Testament. Cărţile care urmează după Neemia se situează pe plan cronologic înaintea lui Neemia (cu excepţia cărţii Maleahi, care a fost contemporan cu Neemia).(Perioada următoare lui Neemia este cunoscută uneori sub denumirea de „Cei patru sute de ani de tăcere", deşi termenul acesta nu este întru totul exact. De pildă, Daniel 1 ne oferă o istorie detaliată a epocii elene, cu deosebirea importantă că a fost o istorie scrisă înainte ca evenimentele care au alcătuit-o să se fi întâmplat. A fost de fapt o profeţie. În realitate, această secţiune este atât de exactă în amănuntele sale (pentru cei care cunosc istoria ptolemeilor şi a seleucizilor) încât cei mai mulţi liberali şi admiratorii lor susţin că Daniel nu este o profeţie în adevăratul sens al cuvântului. Apocrifa VT, deşi nu este de inspiraţie divină, conţine informaţii istorice de mare preţ cu privire la această perioadă.)

Charles Swindoll încheie comentariul său asupra cărţii Neemia, intitulat Hand Me Another Brick (Mai dă-mi o cărămidă), cu un îndemn pentru noi toţi: Cred că este semnificativ faptul că ultima scenă din cartea lui Neemia îl prezintă pe acesta pe genunchi, rugându-L pe Dumnezeu să-i dea har. Neemia luptase din răsputeri pentru tot ce este drept, dar avusese grijă să rămână cu o inimă fragedă înaintea Domnului. Ce model minunat de conducător! Neemia a fost un om de mare onestitate, cu convingeri ferme şi un profund devotament. Cum stai? Mai rezişti la încă o cărămidă?

clickbible.org